„Fără Eminescu am fi mai altfel și mai săraci”
T. Vianu

ARGUMENT

Omul deplin al culturii româneşti, Mihai Eminescu, a fost o apariţie deosebită în literatura secolului al XIX-lea integrându-se în marele curent romantic european. Ceea ce singularizează creaţia eminesciană este acea capacitate uriaşă de a întoarce timpii istoriei, de a construi forme alăturate spaţiale şi temporale nebănuite într-un limbaj armonizat pintr-o filiaţie de profunzime cu cel folcloric.

Creaţia sa este un tot armonios, marcat de aceleaşi gânduri înalte, de aceeaşi plăcere de a întoarce roata istoriei, de aceeaşi revoltă demonică rezolvată în contemplaţie, de aceeaşi plăcere de reconstituire a unui cadru paradisiac din detaliile naturii exterioare, de aceeaşi aspiraţie spre absolut, sete de a cuceri universul prin gândire profundă şi atotcuprinzătoare sau de încercare iluzorie de a-şi oferi universuri compensative ideale. Această genialitate a poetului este atributul antumelor şi a postumelor.

Eminescu a fost si va rămâne poetul tuturor românilor. În fiecare an, elevi, dascăli, organizează diferite manifestări comemorative în cinstea celui care a fost numit *Luceafărul poeziei româneşti*, **Mihai Eminescu**.

MIHAI EMINESCU-referat

Mihai Eminescu a fost un poet romantic și jurnalist, adesea considerat ca fiind cel mai faimos și influent poet român . Nicolae Iorga , istoricul român, consideră „Eminescu nașul limbii române moderne”. Este celebrat în unanimitate ca fiind cel mai mare și mai reprezentativ poet român. Îmi plac poeziile sale pentru că mă inspiră să scriu poeziile mele personale. Poeziile sale se întind pe o gamă largă de teme, de la natură și dragoste la ură și comentarii sociale. Anii copilăriei sale au fost evocați în poezia sa ulterioară cu nostalgie profundă. Mihai Eminescu este considerat „vedeta de seară” a poeziei românești. Poeziile lui Eminescu au fost traduse în peste 60 de limbi. Viața, opera și poezia lui au influențat puternic cultura românească și mi-au influențat viața, făcându-mă să privesc sentimentele într-un mod diferit. Poeziile sale sunt studiate pe scară largă în școlile publice din România. Aici l-am cunoscut pe poet și am început să-i iubesc poeziile. Una dintre poeziile mele preferate este „Eu nu cred nici in Iehova”.

stafiile, Țirțec le dădea de mâncare porumb fiert în lapte, încât cei mici înfometați, furau mere, poetul rămânând cu obiceiul de mânca acest fruct cu lăcomie. Între profesorii români, în afară de ”popa” Veniamin Iliuț, care „pârlea”, se remarcă Aron Pumnul. Era un mare patriot care înlesnea copiilor citirea de cărți românești și se purta prietenos cu ”studenții”, cu care bătea chiar mingea. Eminescu îl va iubi în chip deosebit, îi va citi cu drag ”Lepturariul” (cartea de citire) cu toate ciudățeniile ei. În general, școala cernăuțeană nu-i plăcea lui Eminescu și se presupune că ar fi vrut să fugă chiar din clasele primare. Clasa I gimnazială mersese binișor, a II-a rău, și ”tâlharul” fuge. Eminovici pune să fie legat și adus înapoi la școală. Rămânând repetent, Eminescu frecventează în 1862/1863, tot clasa a II-a, stând în gazdă la un franțuz bețiv, Victor Blanchin. După vacanța de Paști din 1863 nu mai apare în cataloage. Poetul devenise ”privatist”. Legenda spune că mergând la Cernăuți pentru pregătirea în particular, în primăvara lui 1864, Eminescu se ia după trupa lui Tardini-Vlădicescu, care dădea reprezentații acolo pentru prima oară. Că a făcut parte din această trupă rezultă din afecțiunea colegială pe care i-o vor păstra directorii companiei. Certificatul de clasa a treia l-a luat de la gimanziul catolic din Sibiu, oraș în care se afla atunci ca student fratele său Niculaie. Trupa pleacă la BrașovÎn toamna lui 1865 Eminescu reapărea pe ulițele Cernăuțiului. Acum ședea la casa lui Aron Pumnul, care era rău bolnav și c-o ”muiere” rea care-i scurtase zilele și-l ținuse ca pe ”Pegas în jug”. Era bibliotecar. În epoca aceasta trimite versuri la ”Familia” lui Iosif Vulcan, care îl prezintă cu laude în nr. din 25 februarie 1866 schimbându-i numele din Eminovici în Eminescu. Aron Pumnul murise în ianuarie, spre jalea poetului, caruia îi dedică o poezie. În vară Mihai Eminescu părăsește Cernăuțiul. O ia pe jos cu un băț în mână și o straiță pe umăr, spre Ardeal, coborând probabil pe valea Dornei, se lasă pe apa Mureșului până la Târgu-Mureș. Acolo doi seminariși, Ion Cotta și Teodor Cojocaru, îmbrăcați în straie naționale, îl iau în trăsură spre Blaj, deoarece poetul dorea să vadă locul ”unde a răsărit soarele românismului”. Cu un carnețel în mână, Mihai Eminescu își făcea însemnări. ”Domnilor, eu sunt poet și vreau să-mi adun material”.

Înainte de a sosi la Blaj, așa cum făcuse Asachi la Roma, poetul se ridică în trăsură pe vârful Hulei și mișcând pălăria zice: ”Te salut din inimă Roma-mică. Îți mulțumesc, Dumnezeule, că m-ai ajutat să o pot vedea”. La Blaj o duce greu, lipsindu-i multe. Se culca prin fân, se pieptăna cu degetele, se sătura din mere. Ieșea la câmp să citească și se scălda ceasuri întregi în Târnava. Eminescu venise să mai termine o clasă, dar profesorul de greacă îl respinge la un examen. Dormitul prin grajduri, pe sub streașina mănăstirii, mâncarea proastă îi afectează sănătatea. În august 1866 merge la Alba-Iulia la adunarea ”Asociațiunii”, dormind pe o rogojină într-o crâșmă. Se abate și prin satul Bucerdea-Grânoasa, satul de obârșie al lui Titu Maiorescu. Răzbit de mizerie, vine la Sibiu, unde N. Densușianu constată: ”curgeau zdrențele de pe el”, ”abia se mai vedea pe la gât un mic rest de cămașă neagră, iar pieptul de sus până jos era gol, și cu mare necaz cerca bietul om să-și acopere pielea cu o jachetă ruptă în toate părțile, zdrențiută de la mâneci până la coate, cu niște simpli pantaloni zdrențuiți din sus până jos...”. Densușianu îl îmbracă și-l trimite cu scrisoare la popa Bratu din Rășinari, bunicul matern al lui Octavian Goga. Preotul îi dă un țăran care îl petrece peste munți. Mihai Eminescu intră în trupa lui Iorgu Caragiale ca sufler, trecând apoi la Pascali. I.L. Caragiale își aducea aminte că un director de teatru ambulant (desigur Pascali) îi spusese că găsise la Giurgiu, slujind în curtea și grajdul unui hotel, pe Eminescu. Acesta, culcat în iesle, citea în gura mare pe Schiller, căci avea un geamantan plin de cărți. Posibil ca Iorgu Caragiale să-l fi abandonat aici.

Un actor din trupa acestuia povestea că directorul lui, neavând sufler, îl trimisese în port și acolo îl găsise pe Eminescu desculț și fără cămașă, doar în gheroc(haină germană) și fără cămașă, râzând banițele de cereale. Cu Iorgu Caragiale poetul a colindat până în 1867 orașele muntene, rămânând la el încă o iarnă la București în 1867/1868. Intră în trupa mai serioasă a lui Pascali, pornind în turneul din Ardeal în mai 1868, unde spectacolele sunt primite cu entuziasm. Pe 29 septembrie 1868, recomandat de Pascali, Eminescu este angajat cu 450 de lei lunar, 2700 pe stagiune ca sufler al II-lea și copist la Teatrul Național din Bucrești, unde va juca o dată și rolul ciobanului din ”Răzvan și Vidra”. În vară, plecând cu trupa într-un turneu moldovean, până la Cernăuți, Eminovici pune mâna pe ”tâlhar” și, conform legendei, îl închide la Ipotești. În toamna lui 1869 este trimis la Viena să studieze la Universitate, terminându-se astfel anii boemi ai celui care urma să fie poetul național al României.

Intocmit : Oltean Bianca-Maria

Clasa a VIII-a

Elev:Oltean Bianca-Maria

Clasa a VIII-a

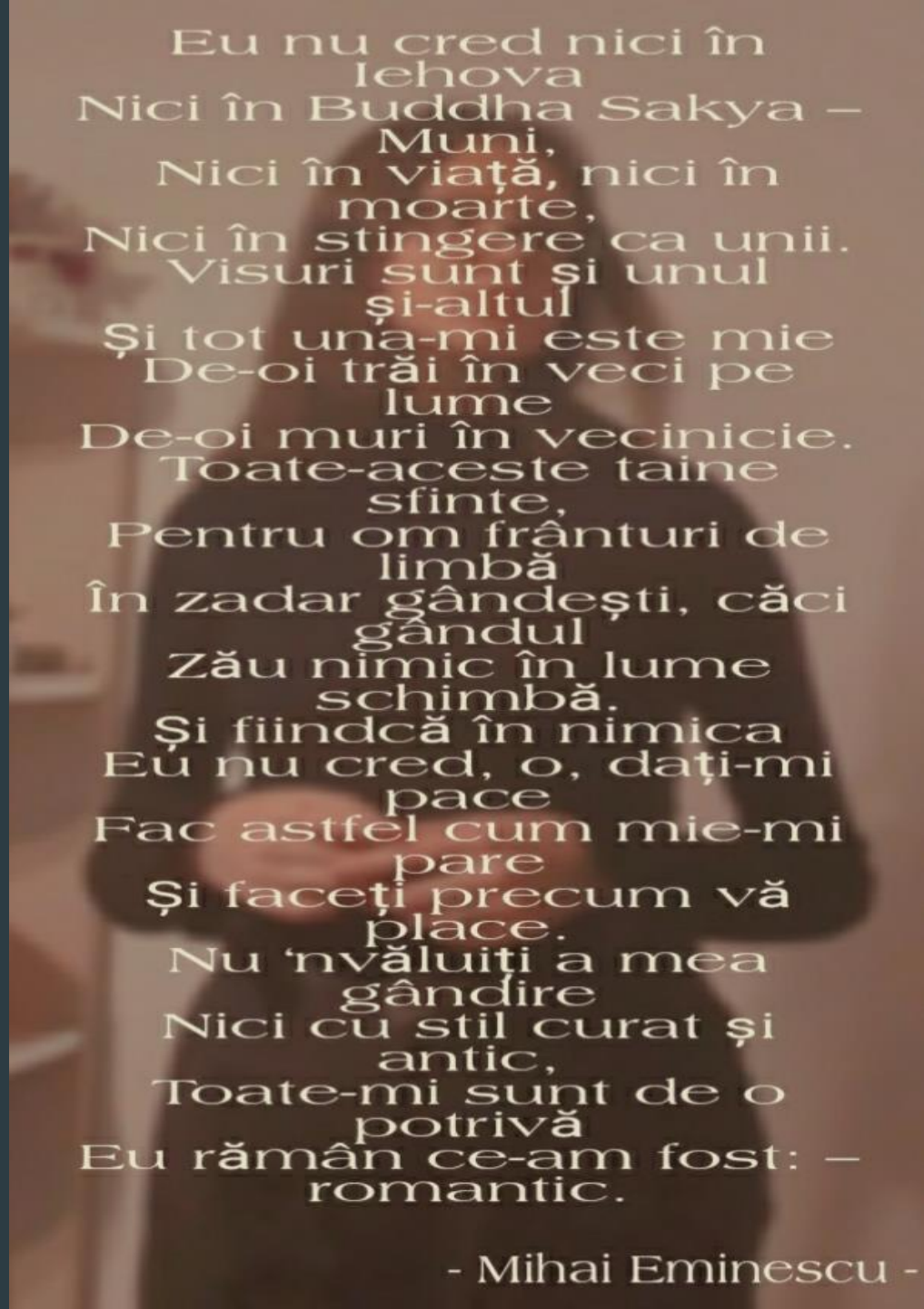
Povestea teiului

- Blanca, ştii că din iubire
Făr' de lege te-ai născut;
Am jurat de la-nceput
Pe Hristos să-l iei de mire!

Îmbrăcându-te-n veşmântu-i,
Lepădând viaţa lumii,
Vei spăşi greşala mumii
Şi de-o crimă tu mă mântui.

- Traiul lumii, dragă tată,
Cine vor, aceia lese-l,
Dară sufletul mi-e vesel,
Tinereţea luminată;

Danţul, muzica, pădurea,
Pe acestea le-ndrăgii,
Nu chiliile pustii
Unde plângi, gândind aiurea!

Mihai Eminescu-referat

Mihai Eminescu (născut Mihail Eminovici; n. 15 ianuarie 1850, la Botoșani, Moldova – d. 15 iunie 1889,[2] București, Regatul României) a fost un poet, prozator și jurnalist român, socotit de cititorii români și de critica literară postumă drept cea mai importantă voce poetică din literatura română.[9] Receptiv la romantismele europene de secol XVIII și XIX, a asimilat viziunile poetice occidentale, creația sa aparținând unui romantism literar relativ întârziat. În momentul în care Mihai Eminescu a recuperat temele tradiționale ale Romantismului european, gustul pentru trecut și pasiunea pentru istoria națională, căreia a dorit chiar să-i construiască un Pantheon de voievozi, nostalgia regresivă pentru copilărie, melancolia și cultivarea stărilor depresive, întoarcerea în natură etc., poezia europeană descoperea paradigma modernismului, prin Charles Baudelaire sau Stéphane Mallarmé. Poetul avea o bună educație filosofică, opera sa poetică fiind influențată de marile sisteme filosofice ale epocii sale, de filosofia antică, de la Heraclit la Platon, de marile sisteme de gândire ale romantismului, de teoriile lui Arthur Schopenhauer, Immanuel Kant (de altfel Eminescu a lucrat o vreme la traducerea tratatului acestuia Critica rațiunii pure, la îndemnul lui Titu Maiorescu, cel care îi ceruse să-și ia doctoratul în filosofia lui Kant la Universitatea din Berlin, plan nefinalizat până la urmă) și de teoriile lui Hegel.

Rădăcina ideologică principală a gândirii sale economice sau politice era conservatoare; prin articolele sale publicate mai ales în perioada în care a lucrat la Timpul a reușit să-i deranjeze pe câțiva lideri importanți din acest mare partid care au lansat sloganul, celebru în epocă, „Ia mai opriți-l pe Eminescu ăsta!”. Publicistica eminesciană oferă cititorilor o radiografie a vieții politice, parlamentare sau guvernamentale din acea epocă; în plus ziaristul era la nevoie și cronicar literar sau teatral, scria despre viața mondenă sau despre evenimente de mai mică importanță, fiind un veritabil cronicar al momentului.

Eminescu a fost activ în societatea politico-literară Junimea, și a lucrat ca redactor la Timpul, ziarul oficial al Partidului Conservator.[10] A publicat primul său poem la vârsta de 16 ani (De-aș avea), iar la 19 ani a plecat să studieze la Viena. Manuscrisele poetului Mihai Eminescu, 46 de volume, aproximativ 14.000 de file, au fost dăruite Academiei Române de Titu Maiorescu, în ședința din 25 ianuarie 1902.[11] Eminescu a fost internat în 3 februarie 1889 la spitalul Mărcuța din București și apoi a fost transportat la sanatoriul Caritas. În data de 15 iunie 1889, în jurul orei 4 dimineața, poetul a murit în sanatoriul doctorului Șuțu. În 17 iunie Eminescu a fost înmormântat la umbra unui tei din cimitirul Bellu din București. A fost ales post-mortem (28 octombrie 1948) membru al Academiei Române.

- Intocmit: Brici Ionut
- Clasa a VIII-a

Somnoroase Pasarele

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele -
Noapte bună!
Doar izvoarele suspină,
Pe când codrul negru tace;
Dorm şi florile-n grădină -
Dormi în pace!
Trece lebăda pe ape
„ Între trestii să se culce -
Fie-ţi îngerii aproape,
Somnul dulce!
Peste-a nopţii feerie
Se ridică mândra lună,
Totu-i vis şi armonie -
Noapte bună!

Elev:Brici Ionut
Clasa a VIII-a

Mihai Eminescu-Referat

- Tulburător de frumos, cuceritor, cântăreţ cu o voce ca in povești, fumător înrăit, mare amator de cafea şi petrecăreţ fără margine, dar şi un patriot care și-ar fii dedicat viața pentru țara pe care el o numea cândva acasă.Aşa este amintit Mhai Eminesc ,poetul care prin dedicare sa a infiintat versuri de poveste si care a exprimat sentimente rar intalnite.
- Aflam insa ca ceea ce impresiona cu adevărat la poet era vocea sa. „Eminescu avea o voce blândă, calină şi un zâmbet liniştitor, molipsitor „. Asta o spuneau toţi cei care l-au cunoscut. Pe langa talentul sau in a scrie versuri , era un om foarte blând, care impartea căldură în jurul sau si care cu vocea sa de aur surprindea pe oricine.
- Eminescu era un om obişnuit, plăcut şi charismatic, dar om era,fiind insa şi foarte discret. Nu era nici omul pus pe harţă în versuri şi înnebunit din dragoste, aşa cum este prezentat gresit unii, dar nici sfânt cum îl cred alţii. Era un om cu defectele si calităţile lui.In creaţia poetului şi-au aflat expresia durerera şi revolta oamenilor de rând, critica burghezimii, ştiinţa şi filosofia, natura şi dragostea.
- Eminescu nu era răzvrătit, aşa cum credeau multi despre acesta, ci era un individ plăcut în societate.Acesta avea si el ca noi toti duşmani şi stârnea antipatii pentru ceea ce scria, nu pentru modul cum se comporta în societate. El insi petrecea mult timp pierzandu-se în poezie . Prefera să asculte pentru a înţelege cât mai bine discuţia decât să îşi dea cu părerea.Era retras, dar când era cazul era vorbaret foarte plăcut,lasand impresia ca este tăcut şi gânditor.

- Ura matematica. Deși avea o memorie ieșită din comun, cifrele nu îi plăceau deloc.Era foarte pasionat de fotbal și de înot. Lui Eminescu îi plăcea să joace fotbal încă din copilărie, deși nu avea un talent impresionant la acest sport. Talentul lui era mai degrabă la înot, acolo unde îi uimea pe toți cu mișcările sale.
- Se încuia în camera sa zile și nopți pentru a citi. Nu mai ajungea nimeni să-i mături prin casă, nici să-i spele hainele sau să-i cureţe ghetele murdare si prafuite . Răpus de oboseala foarte mare , el dormea adeseori îmbrăcat şi hainele i se jerpeleau. Barba şi-o uita nerasă şi fiindcă-l supărau ţepii ei, lua biceagul şi pierdut în gânduri sau adâncit în lectură şi-o scotea fir cu fir încât îi rămâneau pete pete pe faţă. Când nu mai putea să o ducă aşa, schimba locuinţa, îşi cumpăra haine noi, se rădea şi iar se simţea bine.
- Dincolo de amabilitate şi de glasul său , după vârsta de 25 de ani, poetul a început să se confrunte cu proprile amaruri. Focul creaţiei, viaţa de multe ori precară pe care o ducea, tulburările sufleteşti au făcut ca poetul să capete o tulburare psihică gravă ajungand la stadiul de depresie. Diagnosticul este susţinut de un medic psihiatru din Botoşani, din pasiune pentru poezia lui Eminescu, si-a asumat responsabilitatea asupra problemelor de sănătate pe care poetul de avea.
- În iunie 1883, poetul se îmbolnăvește grav, iar în anul 1889 Mihai Eminescu se stinge din viață în condiții dubioase și interpretate diferit în mai multe surse de la 15 iunie 1889 în casa de sănătate a doctorului Șuțu. Este înmormântat la București, în cimitirul Bellu.
- Mihai Eminescu reprezintă continuitatea culturii şi a literaturii române în ceea ce a realizat ea până la Eminescu, deschizând, prin modernitatea totală a gândirii şi a creaţiei sale, drumul spre şi mai depline împliniri,neputand fi uitat niciodata.

Intocmit:Bumbu Ana Maria

Clasa a VIII-a

- Elev:Bumbu Ana Maria
- Clasa a VIII-a

Ca un înger printre stele,
Pe cer sclipindu-i visele,
Eminescu liber crai
Cu poezii scoase din rai,
Scrie versuri fascinante
Cu ale sale mâini vesnic ocupate.
Vocea sa răsună-n larg,
Peste valuri ce se sparg
La picioarele-i așezate
Pe o margine de creativitate .
Când spre cer domnul privi,
Trupul ii incremenii.
O sclipire in ochi ii sarii,
Iar Luceafăr o numii.

Mihai Eminescu-referat

Mihai Eminescu s-a născut la Botoşani la 15 ianuarie 1850. Este al şapte-lea din cei 11 copii ai căminarului Gheorge Eminovici, provenit dintr-o familie de ţărani români din nordul Moldovei şi al Ralucăi Eminovici, născută Juraşcu, fiică de stolnic din Joldeşti. Îşi petrece copilăria la Botoşani şi Ipoteşti, în casa părintească şi prin împrejurimi, într-o totală libertate de mişcare şi de contact cu oamenii şi cu natura. Această stare o evocă cu adîncă nostalgie în poezia de mai târziu ("Fiind băiat…" sau "O, rămîi").

Între 1858 şi 1866, urmează cu intermitenţe şcoala la Cernăuţi. Termină clasa a IV-a clasificat al cinci-lea din 82 de elevi după care face 2 clase de gimnaziu. Se întoarce în ţară, trăind la Iaşi între 1874-1877. E director al Bibliotecii Centrale, profesor suplinitor, revizor şcolar pentru judeţele Iaşi şi Vaslui, redactor la ziarul "Curierul de Iaşi ". Continuă să publice în "Convorbiri Literare". Devine bun prieten cu Ion Creangă pe care îl introduce la Junimea. Situaţia lui materială este nesigură; are necazuri în familie; este îndrăgostit de Veronica Micle.

Din 1866 pînă în 1869, pribegeşte pe traseul Cernăuţi-Blaj-Sibiu-Giurgiu-Bucureşti. De fapt, sunt ani de cunoaştere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor şi a realităţilor româneşti. A intenţionat să-şi continue studiile, dar nu-şi realizează proiectul. Ajunge sufleor şi copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiali apoi sufleor şi copist la Teatrul Naţional unde îl cunoaşte pe I.L.Caragiale. Continuă să publice în "Familia", scrie poezii, drame (Mira), fragmente de roman ,"Geniu pustiu”, rămase în manuscris; face traduceri din germană.

Între 1869 şi 1862 este student la Viena. Urmează ca auditor extraordinar Facultatea de Filozofie şi Drept, dar audiază şi cursuri de la alte facultăţi. Activează în rîndul societăţilor studenţeşti, se împrieteneşte cu Ioan Slavici; o cunoaşte la Viena pe Veronica Micle; începe colaborarea la "Convorbiri Literare”; debutează ca publicist în ziarul "Albina” din Pesta.

Între 1872 şi 1874 este student la Berlin. Junimea îi acordă o bursă cu condiţia să-şi ia doctoratul în filozofie. Urmează cu regularitate două semestre, dar nu se prezintă la examene.

Din 1866 pînă în 1869, pribegeşte pe traseul Cernăuţi-Blaj-Sibiu-Giurgiu-Bucureşti. De fapt, sunt ani de cunoaştere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor şi a realităţilor româneşti. A intenţionat să-şi continue studiile, dar nu-şi realizează proiectul. Ajunge sufleor şi copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiali apoi sufleor şi copist la Teatrul Naţional unde îl cunoaşte pe I.L.Caragiale. Continuă să publice în "Familia", scrie poezii, drame (Mira), fragmente de roman ,"Geniu pustiu”, rămase în manuscris; face traduceri din germană.

Între 1869 şi 1862 este student la Viena. Urmează ca auditor extraordinar Facultatea de Filozofie şi Drept, dar audiază şi cursuri de la alte facultăţi. Activează în rîndul societăţilor studenţeşti, se împrieteneşte cu Ioan Slavici; o cunoaşte la Viena pe Veronica Micle; începe colaborarea la "Convorbiri Literare”; debutează ca publicist în ziarul "Albina” din Pesta.

Între 1872 şi 1874 este student la Berlin. Junimea îi acordă o bursă cu condiţia să-şi ia doctoratul în filozofie. Urmează cu regularitate două semestre, dar nu se prezintă la examene.

Din 1866 pînă în 1869, pribegeşte pe traseul Cernăuţi-Blaj-Sibiu-Giurgiu-Bucureşti. De fapt, sunt ani de cunoaştere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor şi a realităţilor româneşti. A intenţionat să-şi continue studiile, dar nu-şi realizează proiectul. Ajunge sufleor şi copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiali apoi sufleor şi copist la Teatrul Naţional unde îl cunoaşte pe I.L.Caragiale. Continuă să publice în "Familia", scrie poezii, drame (Mira), fragmente de roman ,"Geniu pustiu”, rămase în manuscris; face traduceri din germană.

În 1877 se mută la Bucureşti, unde pînă în 1883 este redactor, apoi redactor-şef la ziarul "Timpul“. Desfăşoară o activitate publicistică excepţională, tot aici i se ruinează însă sănătatea. Acum scrie marile lui poeme (Scrisorile, Luceafărul etc.).

În iunie 1883, surmenat, poetul se îmbolnăveşte grav, fiind internat la spitalul doctorului Şuţu, apoi la un institut pe lîngă Viena. În decembrie îi apare volumul "Poezii” , cu o prefaţă şi cu texte selectate de Titu Maiorescu (e singurul volum tipărit în timpul vieţii lui Eminescu). Unele surse pun la îndoială boala lui Eminescu şi vin şi cu argumente în acest sens.

În anii 1883-1889 Eminescu scrie foarte puţin sau practic deloc.

Mihai Eminescu se stinge din viaţă în condiţii dubioase şi interpretate diferit în mai multe surse la 15 iunie 1889 (15 iunie, în zori - ora 3) în casa de sănătate a doctorului Şuţu. E înmormîntat la Bucureşti, în cimitirul Bellu; sicriul e dus pe umeri de patru elevi de la Şcoala Normală de Institutori.

Intocmit:Elev:Sima Ionel

Clasa a VIII-a

- **Elev:Sima Ionel**
- **Clasa a VIII**

Sara pe deal
Buciumul suna cu jale
Turmele urc'
Stelele scapara-n cale
Apele plang
Clar izvorand in fantane
Sub un salcam
Sub un salcam
Draga m-astepti tu pe mine (bis)

Luna pe cer
Trece-asa sfanta si clara
Ochii tai mari
Cauta-n frunza cea rara
Stele nasc
Umeri spre bolta senina
Pieptul de dor
Pieptul de dor
Fruntea de ganduri ti-e plina (bis)

Mihai Eminescu-referat

- Mihai Eminescu s-a născut pe data de 15 ianuarie 1850 în Botoșani fiind al șapte-lea copil a lui Gheorghe și Raluca Eminovici.El a fost un poet,prozator și journalist român,fiind considerat cea mai importantă voce poetică din literatura română.
- În anul 1866 după moartea profesorului său de limba română,Mihai Eminescu debutează cu poezia ,,La mormântul lui Aron Pumnul''.Anul 1866 pentru Mihai Eminescu a fost anul său de ''lansare'',scriind mai multe poezii.
- Mihai Eminescu se mută în București în anul 1977,unde devine redactor,apoi redactor-șef la ziarul ''Timpul'' până în anul 1883.Însă aici i se ruinează și sănătatea.
- Mihai Eminescu se stinge la frageda vârstă de 39 de ani pe data de 15 iunie 1889 în București.
- E înmormântat la București ,în cimitirul Bellu,iar în semn de respect sicriul său e dus pe umeri de patru elevi de la Școala Normala de Institutori.
- Mihai Eminescu a fost și va rămâne mereu un simbol al țării noastre.Prin poeziile sale care au influențat o lume întreagă.Mihai Eminescu a deschis inimile oamenilor,iar la plecarea sa a lăsat un gol imens atât pentru familia sa,prietenii lui,dar și pentru oamenii pe care i-a schimbat cu ajutorul poeziilor sale.
- Printre operele sale se remarcă:
- • Luceafărul
- • Scrisoarea I
- • La mormântul lui Aron Pumnul
- • Somnoroase păsărele
- • O,rămâi

Intocmit:Nechiti Gabriela Veronica

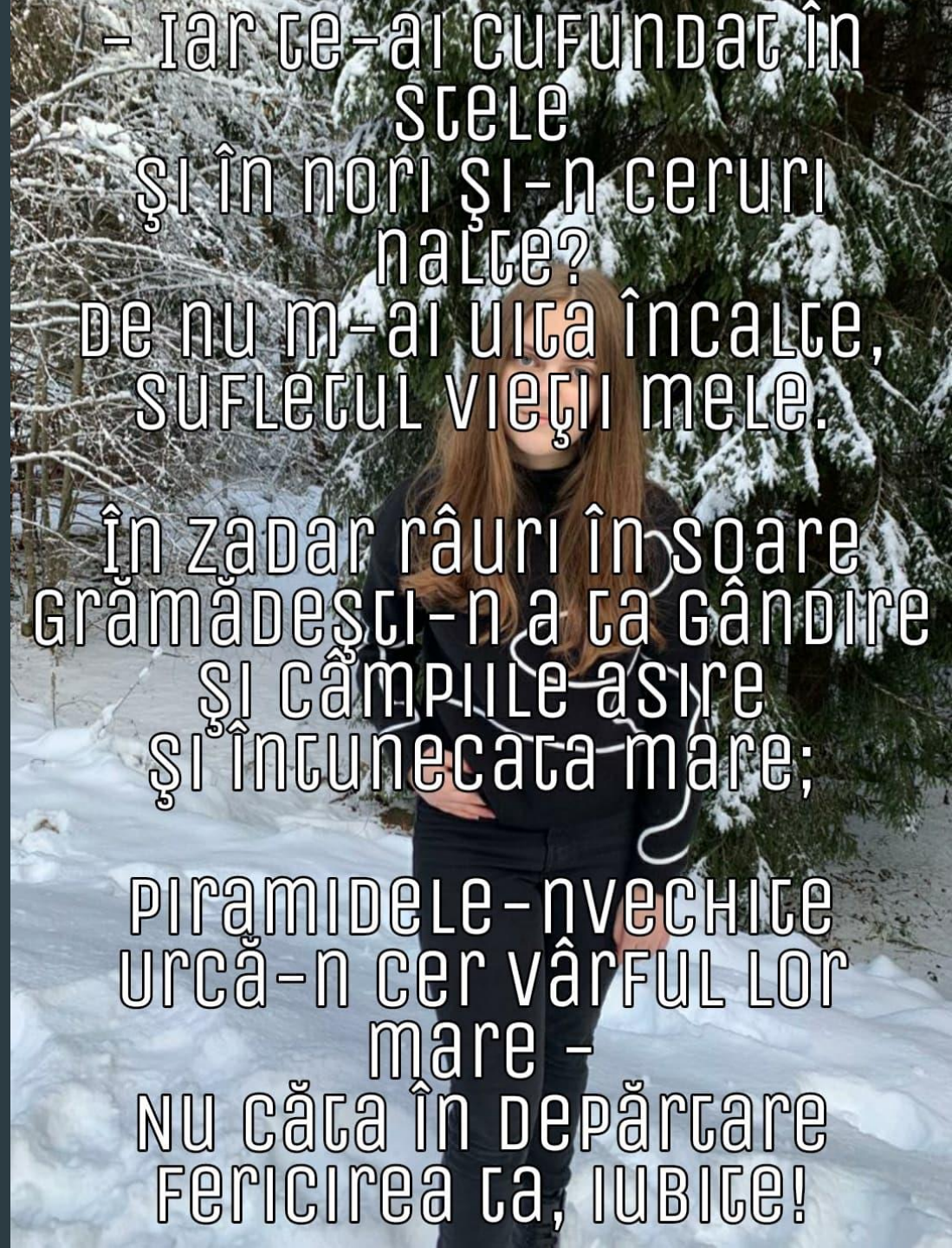
Clasa a VIII-a

- Elev:Nechiti Gabriela-Veronica
- Clasa aVIII-a

- Codrule, codruțule,
Ce mai faci, drăguțule,
Că de când nu ne-am văzut
Multă vreme au trecut
Și de când m-am depărtat,
Multă lume am umblat.

- Ia, eu fac ce fac de mult,
Iarna viscolu-l ascult,
Crengile-mi rupându-le,
Apele-astupându-le,
Troienind cărările

Și gonind cântările;
Și mai fac ce fac de mult,
Vara doina mi-o ascult
Pe cărarea spre izvor
Ce le-am dat-o tuturor,
Umplându-și cofeile,
Mi-o cântă femeile.

Mihai Eminescu-referat

- Mihai Eminescu (născut Mihail Eminovici; n. 15 ianuarie 1850, Botoșani – d. 15 iunie 1889, București) a fost un poet, prozator și jurnalist român, socotit de cititorii români și de critica literară postumă drept cea mai importantă voce poetică din literatura română. Receptiv la romantismele europene de secol XVIII și XIX, a asimilat viziunile poetice occidentale, creația sa aparținând unui romantism literar relativ întârziat.
- În momentul în care Mihai Eminescu a recuperat temele tradiționale ale Romantismului european, gustul pentru trecut și pasiunea pentru istoria națională, căreia a dorit chiar să-i construiască un Pantheon de voievozi, nostalgia regresivă pentru copilărie, melancolia și cultivarea stărilor depresive, întoarcerea în natură etc., poezia europeană descoperea paradigma modernismului, prin Charles Baudelaire sau Stephane Mallarme, bunăoară. Poetul avea o bună educație filosofică, opera sa poetică fiind influențată de marile sisteme filosofice ale epocii sale, de filosofia antică, de la Heraclit la Platon, de marile sisteme de gândire ale romantismului, de teoriile lui Arthur Schopenhauer, Immanuel Kant (de altfel Eminescu a lucrat o vreme la traducerea tratatului acestuia Critica rațiunii pure, la îndemnul lui Titu Maiorescu, cel care îi ceruse să-și ia doctoratul în filosofia lui Kant la Universitatea din Berlin, plan nefinalizat pînă la urmă) și de teoriile lui Hegel.

Peste Varfuri

Peste varfuri trece luna,

Codru-si bate frunza lin,

Peste ramuri de arin

Melancolic cornul suna.

Mai departe, mai departe,

Mai incet, tot mai incet,

Sufletu-mi nemangaiet

Indulcind cu dor de moarte.

De ce taci, cand femecata
Inima spre tine intorn?

Mai suna-vei, dulce corn,

Pentru mine vreodata?

Mai suna-vei, dulce corn,

Pentru mine vreodata?

Elev:Leach Filip Florinel Marian
Clasa a VIII-a

Mihai Eminescu-referat

- Mihai Eminescu s-a născut la Botoşani la 15 ianuarie 1850. Este al şapte-lea din cei 11 copii ai căminarului Gheorge Eminovici, provenit dintr-o familie de ţărani români din nordul Moldovei şi al Ralucăi Eminovici, născută Juraşcu, fiică de stolnic din Joldeşti. Îşi petrece copilăria la Botoşani şi Ipoteşti, în casa părintească şi prin împrejurimi, într-o totală libertate de mişcare şi de contact cu oamenii şi cu natura1866 este anul primelor manifestări literare ale lui Eminescu. În ianuarie moare profesorul de limba română Aron Pumnul şi elevii scot o broşură, "Lăcrămioarele invăţăceilor gimnazişti" , în care apare şi poezia "La mormîntul lui Aron Pumnul" semnată M.Eminovici. La 25 februarie / 9 martie pe stil nou debutează în revista "Familia", din Pesta, a lui Iosif Vulcan, cu poezia "De-aş avea". Iosif Vulcan îi schimbă numele în Mihai Eminescu, adoptat apoi de poet şi, mai tîrziu, şi de alţi membri ai familiei sale. În acelaşi an îi mai apar în "Familia" încă 5 poezii.
- 1866 este anul primelor manifestări literare ale lui Eminescu. În ianuarie moare profesorul de limba română Aron Pumnul şi elevii scot o broşură, "Lăcrămioarele invăţăceilor gimnazişti" , în care apare şi poezia "La mormîntul lui Aron Pumnul" semnată M.Eminovici. La 25 februarie / 9 martie pe stil nou debutează în revista "Familia", din Pesta, a lui Iosif Vulcan, cu poezia "De-aş avea". Iosif Vulcan îi schimbă numele în Mihai Eminescu, adoptat apoi de poet şi, mai tîrziu, şi de alţi membri ai familiei sale. În acelaşi an îi mai apar în "Familia" încă 5 poezii.
- Din 1866 pînă în 1869, pribegeşte pe traseul Cernăuţi-Blaj-Sibiu-Giurgiu-Bucureşti. De fapt, sunt ani de cunoaştere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor şi a realităţilor româneşti. A intenţionat să-şi continue studiile, dar nu-şi realizează proiectul. Ajunge sufleor şi copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiali apoi sufleor şi copist la Teatrul Naţional unde îl cunoaşte pe I.L.Caragiale. Continuă să publice în "Familia", scrie poezii, drame (Mira), fragmente de roman ,"Geniu pustiu", rămase în manuscris; face traduceri din germană.

Între 1869 şi 1862 este student la Viena. Urmează ca auditor extraordinar Facultatea de Filozofie şi Drept, dar audiază şi cursuri de la alte facultăţi. Activează în rîndul societăţilor studenţeşti, se împrieteneşte cu Ioan Slavici; ocunoaşte la Viena pe Veronica Micle; începe colaborarea la "Convorbiri Literare”; debutează ca publicist în ziarul "Albina” din Pesta.

Între 1872 şi 1874 este student la Berlin. Junimea îi acordă o bursă cu condiţia să-şi ia doctoratul în filozofie. Urmează cu regularitate două semestre, dar nu se prezintă la examene.

În 1877 se mută la Bucureşti, unde pană în 1883 este redactor, apoi redactor-şef la ziarul "Timpul“. Desfăşoară o activitate publicistică excepţională, tot aici i se ruinează însă sănătatea. Acum scrie marile lui poeme (Scrisorile, Luceafărul etc.).

În iunie 1883, surmenat, poetul se îmbolnăveşte grav, fiind internat la spitalul doctorului Şuţu, apoi la un institut pe lîngă Viena. În decembrie îi apare volumul "Poezii” , cu o prefaţă şi cu texte selectate de Titu Maiorescu (e singurul volum tipărit în timpul vieţii lui Eminescu). Unele surse pun la îndoială boala lui Eminescu şi vin şi cu argumente în acest sens.

Mihai Eminescu se stinge din viaţă în condiţii dubioase şi interpretate diferit în mai multe surse la 15 iunie 1889 (15 iunie, în zori - ora 3) în casa de sănătate a doctorului Şuţu. E înmormîntat la Bucureşti, în cimitirul Bellu

Intocmit:Pinti Victor Florin

Elev:Pinti Victor Florin
Clasa a VIII-a

Ce-ți doresc eu ție, dulce România,
Țara mea de glorii, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce România, asta ți-o doresc.
Vis de răzbunare negru ca mormântul
Spada ta de sânge dușman fumegând,
Și deasupra idrei fluture cu vântul
Visul tău de glorii falnic triumfând,
Spună lumii large steaguri tricoloare,
Spună ce-i poporul mare, românesc,
Când s-aprinde sacru candida-i vâlvoare,
Dulce România, asta ți-o doresc.

Prima poezie a lui Eminescu – De-aș avea

De-aş avea şi eu o
floare Mândră, dulce,
răpitoare,
Ca şi florile din mai,
Fiice dulce-a unui plai,
Plai râzând cu iarbă
verde,
Ce se leagănă, se
pierde,
Undoind încetişor,
Şoptind şoapte de amor;

De-aş avea o floricică
Gingaşă şi tinerică,
Ca şi floarea crinului,
Alb ca neaua sânului,
Amalgam de-o roz-albie
Şi de una purpurie,
Cântând vesel şi uşor,
Şoptind şoapte de amor;

De-aş avea o porumbiţă
Cu chip alb de copiliţă,
Copiliţă blândişoară
Ca o zi de primăvară,
Câtu-ţi ţine ziuliţa
I-aş cânta doina,
doiniţa,
I-aş cânta-o-ncetişor,
Şoptind şoapte de amor.

Mihai Eminescu

- Mihai Eminescu este unul dintre cei mai cunoscuti poeti din Roman. Eminescu sa nascut pe 15 ianuarie 1850 si a decedat pe 15 iunie 1889. Numele lui de la nastere a fot Mihail Eminovici. A fos inmormantat la cimitirul Bellu din Bucuresti.Poetul provenea dintro familie foarte numeroasa cu unsprezece copii Eminescu a fost cel de al saptelea copil al Ralucai si Gheorghe Eminovici. Poetul nostru a scris peste doua sute de poiezi printre care si Luceafarul care are 98 de strofe. Iubita lui era din partea Bistritei si o chema Veronica Micle. Acestia nu ai avut copii in preuna dar totusi au fost fericiti. Eminescu a facut si cateva comedi foarte amuzante.

- Elev:Pinti Ana Georgeta
- Clasa a VIII-a

Ce te legeni?...

- Ce te legeni, codrule,
Fără ploaie, fără vânt,
Cu crengile la pământ?
- De ce nu m-aş legăna,
Dacă trece vremea mea!
Ziua scade, noaptea creşte
Şi frunzişul mi-l răreşte.
Bate vântul frunza-n dungă -
Cântăreţii mi-i alungă;
Bate vântul dintr-o parte -
Iarna-i ici, vara-i departe.
Şi de ce să nu mă plec,
Dacă păsările trec!
Peste vârf de rămurele
Trec în stoluri rândurele,
Ducând gândurile mele
Şi norocul meu cu ele.
Şi se duc pe rând, pe rând,
Zarea lumii-ntunecând,
Şi se duc ca clipele,
Scuturând aripele,
Şi mă lasă pustiit,
Vestejit şi amorţit
Şi cu doru-mi singurel,
De mă-ngân numai cu el!

► COLABORATORI: ELEVII CLASEI A VIII-A

1.BASOTA NICU GABRIEL

2.BOBOL IONITA

3.BOBOL CLAUDIU VIOREL

4.BRICI IONUT

5.BRICI SANDU DOREL

6.BUMBU ANA MARIA

7.CUTEA VASILE PETRU

8.GATINI NICU

9.LEACH FILIP FLORINEL MARIAN

10.MOJDROAGA GABRIEL

11.NECHITI GABRIELA VERONICA

12.OLTEAN BIANCA MARIA

13.PINTI ANA GEORGETA

14.PINTI VICTOR FLORIN

15.SIMA IONEL

16.STET CLAUDIU RADU DUMITRU

17.VALEAN MARIO

INDRUMATOR:

PROF.LIMBA SI LITERATURA ROMANA,DRAGAN OTILIA-MARCELA